

Onaangepast

‘Er mankeert niets aan uw bril. De sterkte is correct. U zult er gewoon aan moeten wennen.’ Al voor de derde keer ben ik teruggekomen bij mijn opticien, en voor de derde keer krijg ik te horen dat het aan mij ligt: ik heb de bril nog niet lang genoeg gedragen, ik moet doorbijten. Een beetje vertekening hoort erbij. Op den duur zullen mijn hersenen zich wel gaan aanpassen, en tot die tijd moet ik maar proberen de kromme lijnen aan de randen van mijn blikveld te negeren. Terwijl ik verbouwereerd naar huis wankel, probeer ik voorbijgangers niet te laten merken dat ik dronken ben. Dronken van mijn nieuwe bril.

Pauze op de middelbare school. Veel te druk vond ik de aula en het schoolplein, dus trok ik me graag terug in een leeg klaslokaal of in de gebedsruimte, waar ik op een zacht gebedskleed in kleermakerszit mijn hoofd leeg liet worden, onderwijl een broodje naar binnen proppend. De conciërges van mijn scholengemeenschap kenden me inmiddels allemaal, evenals de plekken waar ik me graag ophield. Iedere pauze opnieuw was het een ware kloppacht, waarbij ik telkens naar een nieuwe schuilplaats verhuisde, en telkens opnieuw werd betrappt. Pauzeren mocht alleen in de aula, zo stelden ook de mentor en decaan waar ik – onverbeterlijke leerling – geregeld op het matje werd geroepen. ‘Maar mijn hoofd ontploft in de aula, ik kan er niet tegen’, sputterde ik. Dat was onzin: de andere vijfhonderd kinderen verbleven daar ook. Er stonden voldoende banken; de ruimte voldeed aan alle voorschriften. Ik moest kunnen wat ook die vijfhonderd anderen konden. Uiteraard bleef ik schuilplaatsen zoeken en werd ik keer op keer opnieuw betrappt; hooguit begon ik me steeds afwijkender te voelen. Blijkbaar was mijn verlangen naar een stille plek iets afkeurenswaardigs en puberaals; een andere verklaring voor mijn gedrag werd me verboden.

Een passessie in een hippe kledingwinkel. Mijn moeder en een mollige verkoopster in strakke kleren, met dik beschilderde oogleden en lippen, sleepten kleding aan. Het enige item dat ik zelf uit de rekken had gepakt, een broek met elastiek, werd me met klem afgeraden: dat is voor kinderen of oude mensen. Je lijkt er dik in. Pas eens zo’n skinny jeans; daarin komt je figuur prachtig uit. En dan een licht doorschijnend T-shirtje erbij, net te kort – waarom niet? Je kunt het hebben! Dat ik het helemaal niet kon hebben om zoveel druk op mijn vel en organen te voelen, en dat ik helemaal geen ogen naar mijn lichaam wilde trekken, leek onbestaanbaar.

Maar ik besta. Mijn waarnemingen bestaan, ook als de wereld ze ontkent, negeert of tegenspreekt. Ook hooggevoelige behoeften zijn volwaardig. Dus geef me in vredesnaam die bril zonder vertekening, die stille pauzeplek, die broek met elastiek!

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

Op school vond ik de aula en het schoolplein veel te druk